

Arrest

nr. 41 844 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Schaarbeek, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Schaarbeek van 21 januari 2010 houdende de niet inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2009 dient verzoeker van Syrische nationaliteit een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoeker verklaart te verblijven op het adres A. 124 te Schaarbeek.

Uit een politieverslag van 16 december 2009 blijkt dat verzoeker niet aan te treffen is op dit adres. Er wordt vermeld dat de inspecteur van politie verschillende bezoeken heeft gebracht aan de woning, dat er geen naam op de bel en op de brievenbus staat, dat verzoeker niet bereikbaar is en dat verzoeker niet gekend is bij de eigenaar van het gebouw.

Op 21 januari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Schaarbeek de beslissing tot niet inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

“BESLISSING TOT NIET INOVERWEGINGNEMING

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De persoon die verklaart te heten K.,F. (naam en voornaam),

Van Syrië nationaliteit,

Geboren te (...), op (in) 1983

Heeft zich op 23/11/2009 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: R. A., 124

Uit de controle op 03/11 – 08/12 – 16/12 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen.

De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *“Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* blijkt uit de bespreking van de middelen hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de bestreden beslissing kan worden vernietigd, niet wordt voldaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1996-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT NIET INOVERWEGINGNEMING

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De persoon die verklaart te heten K.,F. (naam en voornaam),

Van Syrië nationaliteit,

Geboren te (...), op (in) 1983

Heeft zich op 23/11/2009 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: R.A., 124

Uit de controle op 03/11 – 08/12 – 16/12 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.”

In de bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt van de rechtsgrond op basis van dewelke de burgemeester de bevoegdheid heeft om te besluiten tot een niet in overwegingneming van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker woont samen met zijn broer, “K.” R. (OV (...)) te R. A. 124. (Zie kopie immatriculatiekaart van zijn broer). (stuk 2) Hij voegt tevens een kopie toe van het huurcontract, afgesloten tussen zijn broer en de heer J.R. (stuk 3)

Ook op zijn bijlage 26 werd melding gemaakt van het adres van verzoeker te R. A. 124. (stuk 4).

Het middel in gegrond.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij niet op het middel.

3.3. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de rechtsgrond op basis van dewelke de burgemeester de bevoegdheid heeft om te besluiten tot een niet inoverwegingneming van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt wel degelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit de controle op 3 november 2009, op 8 december 2009 en op 16 december 2009 blijkt dat verzoeker niet werkelijk op dit adres woont.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt het hem in buitengewone omstandigheden evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in België.

De Raad benadrukt dat een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, slechts kan aangevraagd worden bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft zoals uitdrukkelijk vermeld in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Indien een burgemeester bijgevolg vaststelt dat een aanvrager niet op het grondgebied van zijn gemeente of stad verblijft, is de aanvraag niet rechtsgeldig ingediend en dient hij de aanvrager hiervan in kennis te stellen.

Dienvolgens kan niet worden ingezien op welke grond de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden nu uit de bestreden beslissing duidelijk de rechtsgrond en de feiten naar voor komen op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd.

Ten overvloede wijst de Raad hierbij op de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de Wet van 15 september 2006 – wet waarbij artikel 9*bis* van Vreemdelingenwet werd ingevoegd - waarin de precieze bevoegdheden van de minister, thans de staatssecretaris, en zijn gemachtigde en de taken van de burgemeester en zijn gemachtigde worden toegelicht met betrekking tot de behandeling van een overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. Wat betreft de rol van de burgemeester of zijn gemachtigde wordt het volgende gesteld:

“(…)

Binnen de tien dagen na het indienen van de aanvraag dient de burgemeester of zijn gemachtigde de feitelijke verblijfplaats van de betrokkene te controleren.

Indien blijkt dat de aanvrager niet in de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging (...). Dit betekent dat de aanvraag niet naar de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gestuurd. De gemeente bezorgt de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van deze beslissing. De aanvrager wordt ervan verwittigd dat hij zijn aanvraag moet indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij werkelijk verblijft.

(…)”

3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.5. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van

de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het middel betwist verzoeker de vaststelling dat hij niet op het opgegeven adres woont en stelt verzoeker dat hij er samenwoont met zijn broer. Verzoeker poogt dit te staven aan de hand van een kopie van het attest van immatriculatie van zijn broer, een kopie van het huurcontract afgesloten door zijn broer en een kopie van de bijlage 26 die verzoeker heeft verkregen naar aanleiding van de asielaanvraag die hij heeft ingediend. Verzoeker wijst erop dat op voornoemde stukken telkens het door verzoeker opgegeven adres vermeld staat. Verzoeker voegt voornoemde stukken in bijlage bij het verzoekschrift.

De bestreden beslissing verwijst naar de controle van de politie om te stellen dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven verblijfsadres woont. Het verslag van de agent, opgesteld op 16 december 2009 bevindt zich in het administratief dossier. Hierin verklaart de agent: *“Geen naam op de bel en op de brievenbus. De betrokkene is niet bereikbaar. De betrokkene is niet gekend van de eigenaar van het gebouw.”* Uit dit verslag blijkt tevens dat de wijkagent zich drie maal heeft aangeboden op het opgegeven adres: op 3, 8 en 16 december 2009.

Dienvolgens steunt de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven adres verblijft, op de gegevens van het administratief dossier. De gemachtigde van de burgemeester is in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing gekomen.

Waar verzoeker voorhoudt samen te wonen met zijn broer op dit door hem opgegeven adres, wordt opgemerkt dat verzoeker deze loutere bewering niet met concrete, op hem persoonlijk betrokken gegevens staft. De Raad merkt op dat verzoeker hierbij het attest van immatriculatie van zijn broer en een huurcontract getekend door zijn broer voorlegt waarop telkens het desbetreffende adres wordt vermeld doch dat verzoeker in het verzoekschrift nalaat te verduidelijken op welke wijze deze stukken betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie. Ook waar verzoeker verwijst naar de bijlage 26 die hij heeft verkregen bij het indienen van zijn asielaanvraag op 22 november 2009 en waarin het desbetreffende adres wordt vermeld, dient opgemerkt te worden dat dit slechts bijbrengt dat verzoeker ook in het kader van zijn opgestarte asielprocedure het desbetreffende adres heeft opgegeven en dat verzoeker louter heeft verklaard er feitelijk te verblijven. Verzoeker kan hiermee niet aantonen dat de vaststellingen in de bestreden beslissing, die steunen op het verslag van de wijkagent, steunen op een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen.

Verzoeker toont niet aan dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Waar verzoeker in de aanhef van zijn verzoekschrift, waar hij de bestreden beslissing preciseerd waartegen huidig beroep is gericht, nog stelt dat de bestreden beslissing niet werd gedateerd en dat ook de datum van kennisgeving niet werd vermeld, dient het volgende opgemerkt te worden.

Hoewel verzoeker een kopie van de bestreden beslissing, en van de akte van kennisgeving die er deel van uitmaakt, bijvoegt bij het verzoekschrift die beide niet gedateerd zijn, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zowel de datum van de bestreden beslissing als de datum van kennisgeving aan verzoeker op de bestreden beslissing en op de akte van kennisgeving worden vermeld. Daarenboven blijkt dat verzoeker zijn handtekening heeft gezet zowel op de bestreden beslissing als op de akte van kennisgeving ervan zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hij niet op de hoogte was van de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen en wanneer deze hem ter kennis

werd gebracht. Alleszins rijst de vraag naar het belang van verzoeker hierbij gezien hij tijdig zijn beroep heeft ingesteld.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET